

Damascène:

“Mijn toekomst is niet langer taboe”

“Slapen en eten”, dit was hoe de ouders van Damascène de toekomst van hun blindgeboren zoon zagen. Werken zou nooit lukken, studeren leek hen al helemaal onmogelijk. Het huis verlaten was in hun ogen veel te gevaarlijk. Hij zou omver gereden worden... Dus bleef hij dag en nacht thuis. Z’n leven zag er letterlijk en figuurlijk heel donker uit... Toen hij acht was, werden zijn ouders door de burens overhaald om hem toch onderwijs te laten volgen. Hij trok naar de school voor blinden en slechtzienden van de Broeders van Liefde in Rwamagana: “Die dag begon ik echt te leven”.

Damascène, of “Dama” voor de vrienden, zit nu in het voorlaatste jaar secundair onderwijs. “Toen ik hier dertien jaar geleden aankwam in de school was ik een echte pessimist. Ik kon toch niets bereiken in het leven, want ik was blind. Zo dacht ik tenminste. Maar ik maakte snel vrienden hier op school. Ik hoorde van hen dat ze al wat konden lezen, schrijven en rekenen. En dit als blinde of slechtziende: daar stond ik echt van versteld. Mijn schoolmakkers droomden al over wat ze later wilden worden. Dit was allemaal nieuw voor mij. Want vroeger wou ik net zou weinig mogelijk aan m’n toekomst denken.

Tweede familie

“Voor het eerst kon ik ook met andere blinde leeftijdsgenoten praten over hun zorgen en problemen. Het besef dat ik niet alleen was op de wereld met die problemen, gaf mij echt moed. Ik voelde me ook meteen thuis op het

internaat en op de school, alsof ik een tweede familie had gevonden. Met eender welk probleem kon ik ook steeds bij Marie-Louise terecht, onze psycholoog hier op school. Zij zorgde ervoor dat ik weer in mezelf ging geloven en ze maakte van mij de optimist die ik ook vandaag nog steeds ben.”

Sportjournalist

“Ik heb nu ook zelf dromen voor mijn toekomst. Eén van mijn grote voorbeelden is een oud-leerling van deze school: Leonidas Ndayisaba (zie foto). Hij is een blinde voetbalverslaggever op de radio. Klinkt gek hé? Hij ziet uiteraard niet wat er gebeurt op het veld, maar kan wel enorm gepassioneerd vertellen over de voetballers en hun prestaties in vorige matches. Hij is een heel populaire co-presentator in Rwanda. Veel mensen weten zelfs niet dat hij blind is. Sommigen zeggen dat ik ook een warme radiostem heb zoals Leonidas. Dus waarom

zou ik er niet voor gaan? *Yes I can...* Maar eerst wil ik slagen in mijn eindexamen hier op school en dan wil ik wat geld verdienen om mijn universitaire studies aan te vatten en op eigen benen te staan.”

Geloof in eigen kunnen

“Toen ik tijdens een schoolvakantie opnieuw in mijn geboortedorp was, ontmoette ik een paar van mijn ziende leeftijdsgenoten. We hadden het over onze resultaten van de nationale examens. Ik bleek de beste score te hebben van ons allemaal. Mijn ouders waren ongelooflijk trots toen ik hen het nieuws vertelde... En ze zagen dat ik dankzij m’n witte stok nu kon gaan en staan waar ik wilde. Dit leerde ik allemaal op deze school. Ik geloof in mijn eigen kunnen, en m’n ouders nu ook!”

Over Damascène	
Inspiratie?	Nelson Mandela. Hij leefde 27 jaar in gevangenschap en gaf nooit op. Ik wil ook blijven doorzetten.
Muziek?	Ik hou van Enrique Iglesias, maar heb ook veel bewondering voor blinde muzikanten zoals Ray Charles en Stevie Wonder
Vriendin?	Ik wil later graag een eigen gezin stichten, zoals onze blinde leerkrachten hier op school. Maar nu heb ik geen tijd voor een vriendin, eerst studeren! Als ik een beroemde radioreporter ben, dan doe ik mijn huwelijksaanzoek op de radio, zeker weten!

Damascènes grote voorbeeld: Leonidas, een blinde sportjournalist en oud-leerling van de blindenschool